

[Stein.]

af de foreliggende Lovforslag. Saaledes som Forslagene her foreligger, er de Udtryk for en Overenskomst mellem de interesserede Parter, og dette har sin utvivlsomme Værdi. Jeg skal derfor blot tilsige mit Partis Medvirken til, at de to foreliggende Lovforslag gennemføres hurtigst muligt.

Martin Sørensen (Peterslund): De Forslag, som her foreligger til Behandling, er tiltraadt af samtlige Faktorer, der har Interesse i en vis Fastlæggelse af de mange ledige Penge. Forslagene er endvidere behandlet og vedtaget af Folketinget, saa der er jo ikke Anledning til at ofre nogen særlig indgaaende Omtale paa Detaillerne i Forslagene. Forsøget skal nu gøres med at lukke de ledige Penge inde, og vi maa saa afvente og se, hvorledes denne nye Lovgivning virker.

Der er i Lovforslaget om Bankerne givet et ret vidt Spillerum for Dispensationer, baade med Hensyn til de enkelte Banker, hvorom Bestemmelserne findes i § 3, og med Hensyn til samtlige Banker, som der kan tilstaa Dispensationer under eet, hvilket er omtalt i § 4. Det er jo meget betryggende, men det er ogsaa en nødvendig Bestemmelse, da Loven skal gælde indtil 1. Juli 1944. I Tiden indtil da vil der sandsynligvis for mange Banker indtræde afgørende Ændringer i de nuværende Forhold, saa at det vil være urimeligt at underbinde Bankernes Dispositionsfrihed saa stærkt, som nærværende Lovforslag er Udtryk for. Der vil utvivlsomt for mange smaa Provisbanker være Vanskelighed forbundet med at tilvejebringe en saa stor Kassebeholdning som bestemt i § 1 i de Tilfælde, hvor de paagældende Banker allerede har Pengene anbragt i solide Foretagender inden for deres Virkekreds. I mange Tilfælde vil Lovens Krav medføre, at en lille Bank maa sælge Fonds, der nu afkaster en passende Rente, for at blive i Stand til at bringe Kassebeholdningen op paa de henholdsvis 40, 15 og 5 pCt. Det drejer sig jo ikke om noget Alternativ; samtlige Beløb skal lægges sammen, saaledes at det tilsammen bliver store Summer. Her er det, at Dispensionsreglerne kan komme til Anvendelse, og jeg haaber, at disse Regler vil blive anvendt, naar der foreligger Oplysning om, at Gen-

nemførelsen af Lovens Bestemmelser vil skade en Banks sunde Administration og Indskydernes eller Laantagernes Interesser, saa at man ikke ved Administrationen af Dispensionsreglerne vil forlange — hvilket ofte er Tilfældet i andre Forhold —, at der skal foreligge meget snævert afgrænsede særlige Omstændigheder, der gør Dispensionsbestemmelserne værdiløse i Praksis.

Efter det Kendskab, jeg har til Provisbankvirksomhed, vil jeg mene, at disse Banker selv formaar at skønne over Ansvarer ved at administrere Indskydernes Penge. Sagen er i Almindelighed den, at Faren for Bankerne ligger i de store Engagementer, og der er jo Bestemmelser i Bankloven, som tager Sigte paa at forhindre Ydelsen af overdrevent Laan til enkelte Engagementer. Risikoen ved at yde Laan til Egnens almindelige Befolkning er langt mindre, det giver saa godt som aldrig Tab. Faren ved de ledige Penge eksisterer ikke i noget væsentligt Omfang ude hos vore mindre Provisbanker. De skal nok selv holde Styr paa Pengene; Sporene fra den sidste Efterkrigstid skræmmer eftertrykkeligt. Vilde Ejendomshandler til opskruede Priser bliver ikke finansieret af fornuftige Provisbanker, ligesom de ikke vover sig ud med Støtte til Døgnforetagender, der kun kan florere under Krigsforhold. Endelig er Tilstrømningen af Penge ved at holde op; det gaar nu paa mange Egne snarere den anden Vej. Landets Borgere kan altid faa mere ud af Pengene ved Produktion af Varer og ved at handle end ved at holde store Kassebeholdninger til lav eller ingen Rente. Produktion, Omsætning og Fortjeneste vil imidlertid gaa ned, derfor maa der tæres paa de Beholdninger, som Borgerne har indestaaende i Bankerne, hvilket betyder, at Faren ved de ledige Penges Overflod afløses af andre Farer, der sandsynligvis er større i deres Virkninger og vanskeligere at imødegaa. Men det nytter jo ikke, man maa leve Livet farligt, og da Pengene for Tiden er den største Fare, maa de sættes i Varetagtsarrest.

Naar man arresterer Pengene, hvis egentlige Funktion er at arbejde i Borgernes og Samfundets Tjeneste, følger deraf, at Muligheden for Rentenedsættelse bliver fjernere. Naar vore Pengeinstitutter ingen eller saa godt som ingen Rente faar